

immers ook unieke informatie *gegeven* in de boodschap van de Bijbel en ons is de belofte *geschonken* over de informatie door de Geest. Wachtend op nadere informatie kunnen we actief bezig zijn.

7°. *Kollektief handelen*

Dippel schenkt terecht ook aandacht aan het kollektieve handelen van gelovige onderzoekers. Hij komt dan met zijn voorstel over een beroepsgemeente, waarvan aktiviteit in de gemeente en in de wereld dient uit te gaan. Deze suggestie is begrijpelijk voor wie bij Dippel leest hoe hij in de kerk, zowel in de kerkleiding als in de kerkmensen, teleurgesteld is. Alleen van een beroepsgemeente kan hij nog wat verwachten. Zijn teleurstelling begrijpend geloof ik dat hij de belangstelling voor deze problemen bij de gemeenteleden onderschat. Vaak is deze latent en de traditie-drempels, die genomen moeten worden zijn nogal hoog; een terugtrekken op een beroepsgemeente lijkt me deze situatie niet te wettigen. Dit te meer omdat het karakter van de gemeente, de gemeenschap van hen, die open willen staan voor de unieke informatie, mij strijdig lijkt met een verdeling naar beroep. Dat binnen de kring van de gemeente kollektief beraad dient te zijn over vragen omtrent het handelen op grond van publieke en unieke informatie is een duidelijke zaak en ik zou zelfs in dit verband de bescheiden bijdrage van onze vereniging willen noemen.

Eveneens denk ik aan de rol die de universiteit kan spelen (323). Waarom zou deze zich alleen met de publieke informatie bezig moeten houden en neutraal moeten zijn? Zou een christelijke universiteit d.w.z. een universiteit die tracht bezig te zijn met de publieke informatie en probeert open te staan voor de unieke informatie niet een steun kunnen zijn voor de „illegalen van de Geest”?

8°. *Westerse kultuur*

Een verwarrend punt in Dippels betoog is het gebruik van de term „westerse kultuur”. Op pag. 248 is het duidelijk, dat de westerse kultuur gesteld wordt tegenover de sowjet-kultuur; op pag. 332 blijken er twee vormen van westerse kultuur te zijn nl. de kapitalistische en de kommunistische. Deze politieke verwarring was naar mijn mening geheel overbodig. Het gaat in deze gedeelten steeds over de strijd tegen de „pseudo-mythen”, de „vanzelfsprekendheden”. In feite gaat het om oer-menselijke zwakheden, die in iedere kultuur op een bepaalde wijze de kop op steken. Op dit punt had het wereld-politieke sentiment beter achterwege kunnen blijven.